

[Hækkerup.]

heder skyldes i nogle Tilfælde Bedragerier, i andre Tilfælde Sløserier, men i mange Tilfælde sikkert manglende Evne, fordi Sogneraadformanden, saaledes som det kommunale Arbejde har udviklet sig, faktisk er overbebyrdet med Arbejde.

Der bliver ofte, naar der sker noget saadant, fra Administrationens Side, fra visse Sider i Embedsstanden og for Resten ogsaa fra visse Sider af Offentligheden talt ilde Ord om Folkestyret. Der bliver taget haanligt, overlegent og haardhændet paa de Folk, som paa den Maade er kommet galt af Sted.

Jeg vil herom sige, at Haardhændethed overfor Bedragerier og Sløserier skal jeg ingenlunde beklage. Men hvor de begaaede Fejl skyldes manglende Evne, og denne har sin Aarsag i, at Sogneraadformanden har været overbebyrdet med Arbejde, et Arbejde, han i de allerfleste Tilfælde faar et alt for ringe Vederlag for, kan det være rimeligt, at man fra de øvrige Myndigheders Side i højere Grad viser Hjælpsomhed og Forstaaelse, end man hidtil har vist. Der foreligger ikke faa Tilfælde af denne Art, langt flere, end Offentligheden kender. Der er i Virkeligheden ikke faa hæderlige og ogsaa dygtige Mænd i dette Land, som har faaet deres økonomiske Velfærd ødelagt derved, at de har ledet en Kommunes Styrelse. Det er et saa vanskeligt, besværligt og tidstagende Arbejde i vore Dage, at der maa tages et vist Hensyn.

Hensynet skal naturligvis ikke tages paa den Maade, at man ser igennem Fingre med Uregelmæssigheder, men paa den Maade, at man fra de øvrige Institutioner og fra Lovgivningsmagtens Side er villig til at yde den nødvendige Hjælp og yde et Honorar, som i nogen Grad svarer til det Arbejde, der skal udføres. Hvis noget saadant sker, tror jeg, at der vil indtræffe færre af den Slags beklagelige Begivenheder i Fremtiden, Begivenheder, som Folkestyret slet ikke er tjent med.

Holstein: I sin Tale i Gaar viste den højtærede Statsminister mig lille Mand en ikke ringe Opmærksomhed. Det kan jeg naturligvis kun paaskønne, selv om jeg kunde have ønsket, at Opmærksomheden var blevet vist mig i en noget anden Form, end det skete fra den højtærede Statsministers Side. Men maaské var den højtærede Statsministers Tale baade i Form og i Indhold Udtryk for det smukkeste og det bedste i Ministerens Væsen, som Mand, som Partifører og som Landets øverste

ansvarlige Statsstyrer. Jeg beder den højtærede Statsminister tilgive mig, at jeg haaber, det ikke var Tilfældet.

Hvad mit Indlæg angaar, var jo den højtærede Statsminister overordentlig misfornøjet. Han svang med Patos Tugtens Ris over mit syndige Hoved; han kunde ikke paa nogen Maade gaa ind paa mine Synspunkters reelle Indhold og heller ikke anerkende den Tone, hvori jeg havde udtalt mig. Ja, han gik saa vidt, at han overhovedet maatte finde hele min politiske Stilling og Holdning siden Landstingsvalget i Herning aldeles forkastelig. Landstingsvalget i Herning beredte for mit Vedkommende den højtærede Statsminister en stor Skuffelse. Det har han allerede fremhævet i Foraaret her i Tinget under Dagsordensdiskussionen om Dobbelt honorarerne, og nu har han gentaget det.

Jeg vil til den højtærede Statsminister igen sige, hvad jeg sagde i Foraaret, at han maa ikke forlange, at jeg skal slaa Følge med Socialdemokratiet i dets Sympatier og Støttepolitik eller i hvert Fald velvillige Neutralitetspolitik, som det hidtil har ført overfor norsk nationalistisk Imperialisme i Østgrønland, overfor lokalpatriotisk Separatisme paa Færøerne og overfor tysk Autonomisme i Nordslesvig. Den højtærede Statsminister maa ikke vente at se mig opmarchere paa Linie med Socialdemokratiet i den Politik, det har ført med Hensyn til de store statslige danske Interesser i disse tre betydningsfulde Landomraader.

Men hvad Tonen i min Tale i øvrigt angaar, beder jeg den højtærede Statsminister erindre, at jeg i 9 Aar daglig har hørt og læst socialdemokratiske Talere og Redaktører, og at det jo i nogen Maade er saa, at man i Politik nødvendigvis, for at blive forstaaet, maa tude med de Ulve, man er iblandt. Den alderstegne tyske Diplomat Fyrst Bülow har en Gang sagt, at en Diplomat er en Mand, som bærer en Kjole hos Perserne og spiser Blodsuppe med Spartanerne, og jeg maa sige, at naar jeg henvender mig til socialdemokratiske Partiledere og Partiagitatorer, taler jeg, for at være sikker paa at blive forstaaet, i en noget anden Form, end jeg gør i mange andre Tilfælde.

Jeg vil som Eksempel paa den socialdemokratiske Presses og det socialdemokratiske Partis ansvarlige Lederes Takt og Tone blot have Lov at konfrontere den højtærede Statsminister med den uhyrlige Redegørelse i „Social-Demokraten“ for 29. Juli 1923, et Tidspunkt, da den nuværende højtærede Undervisningsminister var ansvarlig